

Foreign Office

2015

Vídeo digital, color, so

22 min 6 s

Col·lecció "la Caixa". Art Contemporani

Foreign Office se centra en el període –entre 1962 i 1972– en què Algèria es va convertir en «la meca dels revolucionaris», acollint representants de molts moviments d'alliberament de l'Àfrica, l'Àsia i Amèrica, com la Secció Internacional del Partit Pantera Negra (Black Panther Party) creada per Eldridge Cleaver, l'ANC de Nelson Mandela o el Partit Africà per la Independència de Guinea i Cap Verd, fundat per Amílcar Cabral. A partir del passat oblidat d'aquella època de postindependència i internacionalisme, *Foreign Office* convida a reflexionar sobre la història i els seus mecanismes de transmissió, així com sobre l'emancipació, com a processos essencialment vinculats a la poesia. La pel·lícula mostra dos joves algerians «reescrivint» aquell període de la història a través d'imatges, llenguatge i oralitat, articulant una historiografia que es defineix pel «muntatge cinematogràfic» i per la traducció com a formes d'escriptura i investigació, per tal de reflexionar sobre la història i les seves resonàncies.

Foreign Office se centra en el període en el que Argèlia, entre 1962 y 1972, se convirtió en «la meca de los revolucionarios», acogiendo a representantes de muchos movimientos de liberación de África, Asia y América, como la Sección Internacional del Partido Pantera Negra (Black Panther Party) creada por Eldridge Cleaver, la ANC de Nelson Mandela o el Partido Africano para la Independencia de Guinea y Cabo Verde, fundado por Amílcar Cabral. Partiendo del pasado olvidado de esa época de posindependencia e internacionalismo, *Foreign Office* invita a reflexionar sobre la historia y sus mecanismos de transmisión, así como sobre la emancipación, como procesos esencialmente vinculados a la poesía. El film muestra a dos jóvenes argelinos «reescribiendo» ese período de la historia a través de imágenes, lenguaje y oralidad, articulando una historiografía que se define por el «montaje cinematográfico» y la traducción como formas de escritura e investigación, con el fin de reflexionar sobre la historia y sus resonancias.

Foreign Office focuses on the period during which Algiers – between 1962 and 1972 – became the 'mecca of revolutionaries', hosting representations of many liberation movements from Africa, Asia and the Americas, such as Eldridge Cleaver's International Section of the Black Panther Party, Mandela's ANC, or the PAIGC (African Party for the Independence of Guinea and Cape Verde) founded by Amílcar Cabral. Taking as a starting point this forgotten past of post-independence era and internationalism, *Foreign Office* invites viewers to reflect on history and its transmission, and on emancipation as essentially linked to poetry. The film shows two young Algerians 're-writing' this history through images, language and orality, articulating an historiography defined by 'cinematic montage' as well as by translation as forms of writing, investigating and reflecting on history and its resonances.

The Tempest Society

2017

Vídeo digital, color, so

58 min 54 s

Cortesia de l'artista i de Mor Charpentier

The Tempest Society recupera el llegat oblidat d'Al Assifa («La Tempesta», en àrab), un grup de teatre d'agitprop integrat per treballadors immigrants nord-africans i estudiants francesos que va estar actiu entre el 1972 i el 1978, i explora les seves reverberacions en les lluites humanitàries i econòmiques del present. El 2017, a Atenes, Khalili va convidar tres joves atenesos de diferents contextos a formar un grup de teatre. Aquests joves van autodenominar-se The Tempest Society i es van inspirar en el mètode desenvolupat per Al Assifa, el «diari teatral», per denunciar el racisme i les desigualtats a França. S'hi van afegir Philippe Tancelin, antic membre d'Al Assifa; Ghani, portaveu d'un grup de treballadors immigrants que el 2011 van fer una vaga de fam en reivindicació dels seus drets; Katerina, nascuda a Grècia però indocumentada, que reflexiona sobre ciutadania i pertinença cívica; i Malek, un jove refugiat sirià que es dedica al teatre a Atenes per convertir «la tristesa en bellesa». Entre l'escenari teatral i l'espai cívic, tots ells comparteixen les seves històries i examinen la situació actual a Grècia, Europa i la Mediterrània.

The Tempest Society recupera el legado olvidado de Al Assifa («La Tempestad», en árabe), un grupo de teatro de agitprop integrado por trabajadores inmigrantes norteafricanos y estudiantes franceses que estuvo activo entre 1972 y 1978, y explora sus reverberaciones en las luchas humanitarias y económicas del presente. En 2017, en Atenas, Khalili invitó a tres jóvenes atenienses de distintos contextos a formar un grupo de teatro. Esos jóvenes se autodenominaron The Tempest Society y se inspiraron en el método desarrollado por Al Assifa, el «periódico teatral», para denunciar el racismo y las desigualdades en Francia. A ellos se unieron Philippe Tancelin, antiguo miembro de Al Assifa; Ghani, portavoz de un grupo de trabajadores inmigrantes que en 2011 llevaron a cabo una huelga de hambre en reivindicación de sus derechos; Katerina, nacida en Grecia pero indocumentada, quien reflexiona sobre ciudadanía y pertenencia cívica; y Malek, un joven refugiado sirio que se dedica al teatro en Atenas para convertir «la tristeza en belleza». Entre el escenario teatral y el espacio cívico, todos ellos comparten sus historias y examinan la situación actual en Grecia, Europa y el Mediterráneo.

The Tempest Society considers the forgotten heritage of Al Assifa ('The Tempest' in Arabic), an agitprop theatre comprising North African immigrant workers and French students that was active in Paris from 1972 to 1978 and explores its relevance to present day economic and humanitarian struggles. In 2017 in Athens, Khalili invited three individuals from different backgrounds to form a theatre group. The young Athenians name themselves 'The Tempest Society', and draw inspiration from Al Assifa's method of performance as 'theatrical newspaper' to address racism and inequality in France. They are joined by Philippe Tancelin, a surviving member of Al Assifa; Ghani, a spokesperson for immigrant workers who conducted a hunger strike in 2011 for equal rights at work; Katerina, born in Greece but undocumented, who meditates on citizenship and civic belonging; and Malek, a young Syrian refugee who engaged with theatre in Athens to turn 'sadness into beauty'. Moving between theatre stage and civic space, they share their stories and examine the current state of Greece, Europe and the Mediterranean.

Twenty-Two Hours

2018

Vídeo digital, color, so

43 min 4 s

Cortesia de l'artista i de Mor Charpentier

Twenty-Two Hours investiga la visita que Jean Genet va fer als Estats Units entre el març i el maig de 1970. Convidat pel Partit Pantera Negra (Black Panther Party, BPP), el poeta francès hi va anar per donar suport al moviment revolucionari i als seus dirigents, que en aquella època eren arrestats arbitràriament. Durant aquells dos mesos d'estada, Genet va recórrer el país apel·lant incansablement a la solidaritat. Gairebé cinquanta anys després, Quiana i Vanessa, dues joves afroamericanes, examinen el compromís de Genet amb les Panteres Negres al mateix lloc on el poeta va pronunciar el seu primer discurs públic de suport al partit. Simultàniament, Doug Miranda, antic membre destacat del BPP, responsable de la campanya per l'alliberament de Bobby Seale, que n'era el president, comparteix els seus records personals de les trobades amb Genet. La pel·lícula va evolucionant fins a esdevenir una conversa transgeneracional que reflexiona sobre la posició del poeta civil com a testimoni de la història. El títol de l'obra al·ludeix al temps que Genet va passar amb Hamza, el jove fedai que va inspirar les memòries pòstumes de Genet, *Un captiu enamorat*.

Twenty-Two Hours investiga la visita que Jean Genet realizó a Estados Unidos entre marzo y mayo de 1970. Invitado por el Partido Pantera Negra (Black Panther Party, BPP), el poeta francés acudió a apoyar al movimiento revolucionario y a sus dirigentes, que en aquella época eran arrestados arbitrariamente. Durante los dos meses que permaneció en Estados Unidos, Genet recorrió el país apelando incansablemente a la solidaridad. Casi cincuenta años después, Quiana y Vanessa, dos jóvenes afroamericanas, examinan el compromiso de Genet con las Panteras Negras en el mismo lugar en el que el poeta pronunció su primer discurso público de apoyo al partido. Simultáneamente, Doug Miranda, antiguo miembro destacado del BPP, responsable de la campaña para la liberación del presidente del partido, Bobby Seale, comparte sus recuerdos personales de sus encuentros con Genet. La película va evolucionando hasta convertirse en una conversación transgeneracional que reflexiona sobre la posición del poeta civil como testigo de la historia. El título de la obra alude al tiempo que Genet pasó con Hamza, el joven fedayín que inspiró las memorias póstumas de Genet, *Un cautivo enamorado*.

Twenty-Two Hours investigates Jean Genet's visit to the United States between March and May 1970. Invited by the Black Panther Party (BPP), the French poet stood in solidarity with the revolutionary movement and its leadership, which was at that time arbitrarily detained. During the two months he spent in the U.S., he toured the country, tirelessly calling for solidarity. In the present day, Quiana and Vanessa, two young African American women, examine Genet's commitment to the Party in the very same place where the poet delivered his first public speech in support of the BPP. Simultaneously, Doug Miranda, former prominent member of the BPP and person responsible for the campaign for the liberation of Chairman of the BPP Bobby Seale, shares first-hand accounts of his meetings with Genet. Progressively, the film develops into a trans-generational conversation, reflecting on the position of the civic poet as a witness to history. The title refers to the time spent by Genet with Hamza, the young fedayee man who inspired Genet's posthumous memoir *Prisoner of Love*.

The Speeches Series

2012-2013

Vídeo digital, color, so

Cortesia de l'artista i de Mor Charpentier

Mother Tongue

21 min 55 s

Word on the Streets

18 min 47 s

Living Labour

24 min 3 s

La trilogia videogràfica *The Speeches Series* (2012-2013) analitza el llenguatge, la ciutadania i les condicions laborals de la població migrant. Al primer capítol, *Mother Tongue* (2012), cinc parlants de llengües àgrafes que viuen als suburbis de París trien, tradueixen, memoritzen i reciten fragments de destacats textos sobre cultura contemporània d'Aimé Césaire, Abd el-Krim el Khatabi, Malcolm X, Mahmud Darwix, Édouard Glissant i Patrick Chamoiseau. Filmat a Gènova, el segon capítol, *Word on the Streets* (2013), aborda les nocions de ciutadania i pertinença a través de manifestos concebuts i presentats per membres de comunitats immigrants. A l'últim capítol, *Living Labour* (2013), cinc treballadors indocumentats de Nova York parlen sobre el treball i la precarietat laboral, i ho relacionen amb l'estatus de ciutadania. En conjunt, els tres capítols evolucionen progressivament des de posicions individuals fins a convergir en una veu col·lectiva.

La trilogía videográfica *The Speeches Series* reflexiona sobre el lenguaje, la ciudadanía y las condiciones laborales de la población migrante. En el primer capítulo, *Mother Tongue* (2012), cinco hablantes de lenguas ágrafas residentes en los suburbios de París seleccionan, traducen, memorizan y recitan fragmentos de destacados textos sobre cultura contemporánea de Aimé Césaire, Abd el-Krim el Jatabi, Malcolm X, Mahmud Darwix, Édouard Glissant y Patrick Chamoiseau. Filmado en Génova, el segundo capítulo, *Word on the Streets* (2013), aborda las nociones de ciudadanía y pertenencia a través de manifiestos concebidos y presentados por miembros de comunidades inmigrantes. En el último capítulo, *Living Labour* (2013), cinco trabajadores indocumentados de Nueva York hablan sobre el trabajo y la precariedad laboral, relacionándolo con el estatus de ciudadanía. En conjunto, los tres capítulos evolucionan progresivamente desde posiciones individuales hasta converger en una voz colectiva.

The video trilogy *The Speeches Series* contemplates language, citizenship and labour. In chapter one, *Mother Tongue*, five speakers of unwritten languages living in the suburbs of Paris chose, translated, memorised and perform fragments of major texts on contemporary culture by Aimé Césaire, Abdelkrim Al Khattabi, Malcolm X, Mahmoud Darwish, Édouard Glissant and Patrick Chamoiseau. Filmed in Genoa, the second chapter, *Word on the Streets*, addresses notions of citizenship and belonging through original manifestos devised and performed by members of immigrant communities. In the last chapter, *Living Labour*, five undocumented workers living in New York perform their speeches on labour and articulate them with the notion of citizen membership. Together, the three chapters present singular positions progressively developing into a collective voice.

The Magic Lantern Project

2019-2022

Tècnica mixta

Cortesia de l'artista i ADN Galeria. Edició coproduïda entre ADN Galeria i MACBA (Museu d'Art Contemporani de Barcelona)

Aquesta instal·lació amb tècnica mixta s'inspira en la fantasmagoria, una proposta en forma de llanterna màgica que combina la projecció d'imatges amb el relat oral. Inventada pel físic i il·lusionista Étienne-Gaspard Robertson immediatament després de la Revolució Francesa, l'«espectrologia» servia per a la invocació de fantasmes i, en particular, filòsofs de la Il·lustració i persones mortes durant el període revolucionari per tal que «poguessin continuar parlant en públic». Khalili vincula aquesta «espectrologia» amb el naixement del Portapak, un invent de mitjans de la dècada de 1960 que va transformar la producció d'imatges en moviment. Animada per Jean Genet, Carole Roussopoulos (1945-2009) va adoptar de seguida aquesta nova tecnologia i va esdevenir una pionera de la creació videogràfica feminista. El setembre de 1970 va viatjar amb Genet fins a Amman per filmar els supervivents de les matances de refugiats palestins perpetrades per l'exèrcit del rei Hussein. El vídeo resultant, *The Nero of Amman*, s'ha perdut, esborrat pel deteriorament de la pel·lícula a mesura que s'exhibia. En aquesta metàfora visual, Khalili medita sobre el poder de la imatge en moviment com a espectrologia potencial.

Esta instalación con técnica mixta se inspira en la fantasmagoría, una propuesta en forma de linterna mágica que combina la proyección de imágenes con el relato oral. Inventada por el físico e ilusionista Étienne-Gaspard Robertson inmediatamente tras la Revolución Francesa, la «espectrología» servía para la invocación de fantasmas y, en particular, de personas fallecidas durante el periodo revolucionario y filósofos de la Ilustración con el fin de que «pudieran seguir hablando en público». Khalili vincula esa «espectrología» con el nacimiento del Portapak, un invento de mediados de la década de 1960 que transformó la producción de imágenes en movimiento. Animada por Jean Genet, Carole Roussopoulos (1945-2009) adoptó rápidamente esta nueva tecnología, convirtiéndose en una pionera de la creación videográfica feminista. En septiembre de 1970 viajó hasta Amán junto a Genet para filmar a los supervivientes de las masacres de refugiados palestinos perpetradas por el ejército del rey Hussein. El vídeo resultante, *The Nero of Amman*, se ha perdido, borrado por el deterioro de la película a medida que se exhibía. En esta metáfora visual, Khalili medita sobre el poder de la imagen en movimiento como espectrología potencial.

The mixed media installation takes inspiration from phantasmagoria, a magic lantern performance combining projected imagery with storytelling. This 'spectrology' invented by the physicist, performer and showman Étienne-Gaspard Robertson in the aftermath of the French Revolution served for public invocations of ghosts and, in particular, deceased figures of 1789 and Enlightenment philosophers so they 'could continue to speak in public'. Khalili links this 'spectrology' to the invention of the Portapak in the mid-1960s, which transformed the production of moving images. Encouraged by Jean Genet, Carole Roussopoulos (1945-2009), quickly adopted this new technology to become a pioneer of feminist video making. Along with Genet, she travelled to Amman in September 1970 and filmed survivors of the massacres of Palestinian refugees by King Hussein's army. The resulting video, *The Nero of Amman*, is now lost, erased from the deterioration of the film throughout its showing. In this visual metaphor, Khalili meditates on the power of the moving-image as a potential spectrology.

The Circle

2023

Tècnica mixta

Col·lecció MACBA. Fundació MACBA.

Incorporació 2023

La instal·lació en tècnica mixta *The Circle* continua la recerca iniciada amb *The Tempest Society* entorn del Moviment de Treballadors Àrabs (MTA) i els seus grups de teatre Al Assifa i Al Halaka, l'activitat dels quals va culminar amb la candidatura d'un membre d'Al Assifa a les eleccions presidencials franceses de 1974. A *The Circle*, dos joves francesos d'ascendència magrebina excaven en aquest llegat oblidat de la història de la immigració. Simultàniament, antics membres de l'MTA i els seus grups de teatre tornen a posar en escena alguns fragments de les seves actuacions. En conjunt, plantegen diversos interrogants: Com es pot visibilitzar un grup marginalitzat? Com s'hereta un llegat que ha estat eliminat? Com es transmet?

La instalación en técnica mixta *The Circle* continúa la investigación iniciada con *The Tempest Society* en torno al Movimiento de Trabajadores Árabes (MTA) y sus grupos de teatro Al Assifa y Al Halaka, cuya actividad culminó con la candidatura de un miembro de Al Assifa a las elecciones presidenciales francesas de 1974. En *The Circle*, dos jóvenes franceses de ascendencia magrebí excavan en ese legado olvidado de la historia de la inmigración. Simultáneamente, antiguos miembros del MTA y sus grupos de teatro vuelven a poner en escena algunos fragmentos de sus actuaciones. En conjunto, plantean distintos interrogantes: ¿Cómo puede visibilizarse un grupo marginalizado? ¿Cómo se hereda un legado que ha sido eliminado? ¿Cómo se transmite?

The Circle is a mixed media installation that continues the investigation started with *The Tempest Society* into the Movement of Arab Workers (MTA) and its theatre groups Al Assifa and Al Halaka. Focusing on the groups' culmination with the candidacy of a member of Al Assifa to the 1974 French presidency, *The Circle* shows two French youngsters of Maghrebi descent excavating this forgotten legacy of immigrant heritage. Simultaneously, surviving members of the MTA and its theatre groups re-enact excerpts of their performances. Together, they pose the questions: How a marginalised group can make itself visible? How do we inherit a suppressed heritage? How do we transmit it?